

Jussi ADLER OLSEN

SEDM METRŮ ČTVEREČNÍCH

KRIMIROMÁNHOST

desátý případ
CARLA MØRCKA
Z ODDĚLENÍ Q

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele
práv zakázána.

Syv M2 med lås © Jussi Adler-Olsen
and Politikens Forlag 2023 in agreement
with Politiken Literary Agency
Cover design © Hauptmann & Kompanie
Werbeagentur, Zurich, Switzerland
Cover picture by jcwait/Shutterstock.com
Translation © Kristina Václavů, 2024
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2321-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-2322-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2323-8 (MobiPocket)

Věnováno Louie, našemu roztomilému raráškoví

„Zas nám ji tam lípli?“ Anker prudce otevřel přední dveře auta a natáhl se k ní přes sklo. „Dyť je v tom úhlu vidět úplný kulový.“

„Smím hádat?“ zabručel Hardy ze zadního sedadla. Podíval se na samolepku, kterou Anker mával ve vzduchu.

„No jo, nová verze,“ pokračoval. „Tři mušketýři direktorátu. Kolegácci z ředitelství si dali záležet.“

„Jen závidí, že je nám spolu tak dobře, Hardy,“ namítl Carl z předního sedadla. „Ale mrkej na drát,“ ukázal přes ulici. „Koukni na ty dva týpky v tom výklenku. Není ten vlevo útočník, co ho hledáme?“

Hardy se naklonil mezi oba muže před sebou. „Ne, to je jeho brácha. Ale s takovou ten náš za chvíli přijde.“

„Jestli máme být tři mušketýři, nechci hrát toho svatouškovského zmetka Aramise, i když jsem z nás tři nejmenší,“ ozval se suše Anker.

Carl zavrtěl hlavou. „Proč ne, starouši? Aramis byl přece miláčkem žen.“

„Ne, to byl ten obr, co chlatal,“ vložil se do rozhovoru Hardy. „A ten teda zbývá na mě.“

Muži na předních sedadlech se rozesmáli. Hardy a slabší pohlaví, to byla kapitola sama pro sebe.

„No co se smějete. Copak myslíte, že se neznám?“ zanařikal Hardy. „Ženské! Z těch by se jeden musel zbláznit.“

„Máš ty si vůbec proč stěžovat?“ zeptal se Anker. „Minna je přece k nakousnutí.“

Carl se zahleděl na ulici a dělal jakoby nic. Nebylo to poprvé, co Anker přesně vystihl, co si myslí.

„Jo, to je a moc dobře si to uvědomuje.“

Z opačné strany chodníku se ozval křik a Hardy trochu stáhl okýnko. „Už mě nebaví, jak Minna flirtuje s kdekým, včetně vás dvou.“

Anker se na něj obrátil. „Ty náš chudáčku, vždyť se máte skvěle. Ne jako já s Elisabethou. V každém případě si myslím, že budu brzo přespávat u nějakýho kamaráda na gauči.“

„U mě jsi vždycky vítaný, to snad víš, ne?“ zeptal se Carl.

„Nebo u nás,“ dodal Hardy.

Anker mávl dozadu na Hardyho a Carlovi stiskl rameno. „Díky, kamarádi, host do domu...!“

„Myslím, že už jde,“ ozval se Hardy.

„Vždyť je to jeho družka. Tys asi v životě neviděl ženskou v kalhotách,“ poškádlil ho Anker.

„Řekni mi, Carle,“ pokračoval Anker, „jak dlouho jste s Viggou vlastně od sebe? Neměli byste se pomalu rozvést?“

Carla přešel smích. Vigga byla nejšílenější člověk pod sluncem. Žádný chlap, který by měl aspoň špetku rozumu, by se neodvažoval tvrdit, že je to láska na celý život. Ale vzdát se jí jen tak neměl v plánu.

„Ty doufáš, že budeš mít volné pole působnosti, Ankere, co?“ zeptal se. „Nebo máš jiné želízko v ohni?“

Anker se ušklíbl. „Dycinky! Někoho jsem potkal a je to vážně divoška. Samé překvapení. Však to znáš.“

Carl přikývl. Na překvapení byla Vigga taky odbornice.

Anker přimhouřil oči. „Tahle rozhodně dovede přijít s nabídkou, kterou chlap dovopравdy nedokáže odmítnout. Jestli si nedám pozor, tak to bude moje smrt.“

Hardy nad ním zavrtěl hlavou a otevřel dveře. Něco upoutalo jeho pozornost.

Dobře, pomyslel si Carl. Tohle pro něj byla novinka, ale tak to bylo pokaždé, když ti tři byli spolu ve službě. Rozdíl

mezi nimi a třemi pubertáky s neklidem v kalhotách spočíval jen ve věku. Bylo nad slunce jasnější, že si to spolu žádný jiný tým z ředitelství neužívá tak jako oni.

„To zní zajímavě a nebezpečně. Kdo je to, Ankere?“ zeptal se Carl.

Anker chvíli přemítal, jako by se už nacházel v ráji hned vedle zapovězeného stromu.

Pak se usmál způsobem, který byl pro většinu žen odzbrojující. „Vždyť víš, Carle!“

A vtom jako by do Hardyho něco vjelo.

„Dělejte, kluci, máme ho,“ zavolal a rozběhl se přes ulici.

„Troufneš si zopakovat, cos právě řekl, Eddie? Tak troufneš si, ty srabe?“

Aby Eddie Jansen muže neprovokoval, sklopil zrak, ale ráně stejně neušel.

„Měli jsme jasnou dohodu, ne? Tak proč ses na ni vykašlal?“ zeptal se muž a Eddiemu se rozhučelo v uchu.

Eddie opatrně přikývl. Opravdu doufal, že tím zakryje svou bezradnost, protože rozházet si to s lidmi, kteří všechno řídí a které zastupuje chlap naproti němu s každým okem jiné barvy, bylo to poslední, o co stál.

Měl by dodržet dohodu, tvrdí ten chlap. Jako by to Eddie nevěděl. Podstata věci spočívala v tom, že ji přece musí dodržet za každou cenu, jinak by to mohlo dopadnout hodně špatně.

Zatracená dohoda!

Léta ho oslňovala výška úplatku a neměl k tomu co dodat. Plat vyšetřovatele rotterdamské policie byl totiž jako kapka v moři proti tomu, co mu za jeho informace a služby nabídli tito mocní muži. Proto Eddie na dohodu přistoupil, a jak se dalo čekat, snadno vydělané peníze rychle proměnil za příjemnější život, dárky pro svou milovanou ženu a později i pro jejich dceru, za hypotéku na chatu, splátky za loď a auta. Od té doby byl definitivně konec bezesným nocím a finančním starostem.

Jenže nadešel den zúčtování. Samozřejmě.

Při plnění úkolu, jehož dokončení po něm muž sedící naproti chtěl, několikrát zaváhal. Tahle práce se totiž od všech předchozích jasně odlišovala svou nekompromisností a velkou mírou násilí. A bůhví, že i když Eddie po léta svou policejní práci vykonával záměrně špatně, vedlo se mu

výborně a požadavky mužů v pozadí se zdánlivě snižovaly. Čeho se tedy bát?

Eddie se snažil udržet třesoucí se ruce v klidu. Spočívá problém ve skutečnosti v tom, že pomalu ztratil odvahu provést, co mu nakázali? Jenže mu to nebylo nic platné, mohl přijít o všechno.

Zhluboka se nadechl a se sklopenýma očima skoro zašeptal: „My... ne, ještě jednou. Slibuju, že ho dostanu. Bude to přesně, jak jsme se domluvili, můžete se spolehnout.“

V okamžiku, kdy zvedl oči, uviděl obrys hlavně, kterou mu ten druhý o vteřinu později přitiskl na čelo.

Mohutný muž pevně svíral pistoli, nehnul ani brvou, ale promluvil ledově chladným hlasem. „Zadání znáš třináct let, a pak jsi nebyl připravený, když se na půdě toho chlapa objevil kufr s naším matrošem. A teď mi tu budeš jakoby nic tvrdit, že ho zabásli a je ve vazbě dánské policie. Dochází ti vůbec, jak vážné důsledky by pro nás pro všechny mělo, kdyby najednou rozvázal?“

„Jo, ale...“ Cvakla spoušť a Eddie sebou trhl.

Muž se zasmál. „Jo, to byl ale šok, co, Eddie? Jako když k smrti odsouzený Číňan klečí v řadě mezi ostatními, čeká ránu do týla, a jakmile výstřel usmrtí toho vedle, vyletí chudák šokem do vzduchu. Určitě to není hezké pomyšlení, ale mohl bys být jedním z nich, Eddie, natolik je to vážné. Můžeš si být jistý, že jestli se dostaneme do podobné situace jako teď, bude v komoře patrona, je ti to jasný? Tak nám koukej kurva ukázat, co umíš, nehodláme riskovat a nechat Carla Mørcka vyklopit, co ví nebo co si vymyslí.“

Eddie se podíval z okna na ztemnělý Schiedam a na ulici Louis Raemaekersstraat, kde na semaforu pod věžákem přeskočila zelená. Za pár minut dorazí sem nahoru do bytu jeho manželka Femke s jejich malou dcerou, které

strávily celý den u jejich bývalé kolegyně Siri. Usměje se na jeho hosta a pak se Eddieho zeptá, kdo byl ten muž, co přišel tak pozdě. Jenže do téhle části svého života ji Eddie nechce zatahovat.

„Samozřejmě že ano! Chápu,“ přikývl a opatrně odstrčil pistoli od obličeje. „Zkontaktuju Dány ještě dneska večer.“

**1) Sobota 26. prosince—neděle
27. prosince 2020 • Carl**

Stav, ve kterém se Carl v tomto okamžiku nacházel, připomínal situaci těsně po tom, co se mlžný opar nevinnosti vznášející se nad krajinou dětství zničehonic proradně rozplynul. Když se poprvé překotně učil vidět vše jasně a pocítil palčivé svrbění lži. Nebo když mu nespravedlnost vlepila do tváře nezaslouženou facku. Jako za mladých let neopětované lásky nebo později v dospělosti, když ho bez varování překvapila milěnčina zrada.

Carlovi se ty pocity vybavily ve chvíli, kdy mu vedoucí oddělení vražd Marcus Jacobsen, kolega, kterého si vážil ze všech nejvíc, nasadil želízka a utáhl je o něco víc, než bylo nutné. Když ho dokonce ještě surověji odvěkli od Mony a strčili do čekajícího služebního auta, zatímco mu Mona dávala z vršku schodů znamení, že v tom není sám.

Jen chabá útěcha.

Nezlepšilo se to, ani když policista na předním sedadle dal pokyn řidiči, aby nejezdil na policejní ředitelství, ale vzal to přímo do věznice Vestre.

„Hej, to ne, co to děláte? Tohle není v pořádku. Proč mě nezavezete do cely předběžného zadržení na ředitelství?“ zeptal se, nikdo mu však neodpověděl. Zaslechl jen mumlání z předních sedadel, ve kterém několikrát rozeznal jméno Marcuse Jacobsena.

Carl se opatrně předklonil, aby mu pouta za zády nezaskrtila krevní oběh. Bylo naprosto jasné, že i když se na policejním ředitelství dřel jako mezek a po desítky let objasňoval složité a skoro neřešitelné případy, od této chvíle nemůže od svých kolegů počítat s žádnou podporou.

Co taky vlastně čekal?

Kolikrát sám eskortoval zadrženého do mamutího kolosu? A kolikrát se zadržený se slzami na krajíčku pokoušel cestou ospravedlňovat vším možným i nemožným? Byl nevinný, litoval svého činu, měl rodinu, která zůstane sama — a dlužno podotknout, že mu to nikdy nebylo nic platné. Každý zadržený se prostě musel smířit s ponížením a hanbou do prvního slyšení u soudu. Také ty kriminálníky nikdy nedoprovázel proto, aby jim poskytoval duchovní útěchu. V této části procesu byl zadržený vinen, dokud se neprokázal opak.

Když se služební vůz šinul na druhý svátek vánoční roku 2020 ztemnělými a chladnými ulicemi, na kterých už vánoční ozdoby a girlandy ztratily svůj smysl, Carl se snažil představit si, jak by se v této situaci sám obhájil.

Proti čemu se vlastně mám hájit, říkal si. Zadrželi ho, právě když oddělení Q vyřešilo případ Sisle Parkové a osvobodilo Gordona. Ale čím se provinil, že to došlo tak daleko? Tím, že se mu nechtělo zabývat sérií vražd spáchaných nastrojovací pistolí na hřebíky? Že byl naivní, pokud šlo o aktivity svého kolegy Ankera Høyera? Podezíral Ankera, že bral drogy? Byl bláznivě dobromyslný, když u sebe doma schoval Ankerův kufr, aniž se zeptal, co v něm Anker má? Lhostejný k tomu, že mu tolik let leží na půdě? Ani si na něj nevzpomněl. Na kufr, který, jak se ukázalo, byl napěchovaný tvrdými drogami a úctyhodnou částkou v hotovosti různé měny. Panebože, kéž by se do něj byl podíval dřív, než to udělali jiní. Mohl ho odevzdat sám. Dopustil se téměř smrtelného hříchu, protože příliš spoléhal na to, že ho nikdo nebude podezírat, když na to přijde, že by se on, důvěryhodný vyšetřovatel, dopustil nějakého zločinu. Zkrátka nevěděl, jak by se měl hájit, věděl jen, že kolegové ve voze nemají chuť poslouchat, že je nevinný, ani jeho nářky, že rodina zůstala na holičkách. Co oni s tím? Viděli by v tom jen lítost, vztek

a přiznání, jenže tu radost jim neudělá. Takže když projeli vězeňskou bránou a doprovodili ho před unaveného a v zimním období bledého zřízence vězeňské služby k zápisu, Carl mlčel.

Matné brýle podrobně prostudovaly dokumenty, které policisté odevzdali, načež strážný zvedl zrak a krátce nato konstatoval, že se nepožaduje zákonná izolace, což ho udivuje, přece jen se jedná o vysoce postaveného policistu.

I Carl se zarazil. Žádná izolace ze zákona, co tím chce říct?

„Poslouchejte,“ řekl, „spoustu z těch, co tu dneska máte, jsem za mříže zaručeně poslal já. Tak proto...“

„Musíte se spokojit s tím, co je k dispozici,“ přerušil ho zaměstnanec vězeňské služby.

To určitě nevěstilo nic dobrého. Moc povzbudivě nepůsobilo ani to, že když dozorci Carla odváděli a požádali ho, aby si odložil, kolegové mu nekývli na pozdrav.

Utahaný dozorce, který měl na starosti osobní prohlídku, se na Carla díval se stejnou mírou pohrdání jako Marcus Jacobsen při předčítání práv zadrženého.

„No to se podívejme! Velevážený pan Carl Mørck. No to se podívejme,“ opakoval a odhazoval Carlovy svršky na hromadu. „Pár kluků na chodbě se pobaví. Každopádně by se v tomhle zařízení nenašel jeden jediný člověk, který by si přál být na vašem místě,“ pokračoval a hodil Carlovi do náruče nějaké oblečení.

Ačkoliv to Carlovi bylo jasné, stejně na něj slova zapůsobila víc, než bylo zdrávo. Snad doufal, že se mu otevře nějaká zázračná cesta k záchraně. Ale kde nic tu nic.

A jak ho vedli dál dobře známými úzkými šedivými chodbami, za oprýskané mříže k impozantní změti schodišť, zábradlí, bezpečnostních sítí a k nespočtu dveří východního

křídla až k cele 437, realita na něj drtivě dolehla a on se začal potit. Tady si s konečnou platností uvědomil, že jestli v sobě má poslední zbyteček naivního smyslu pro spravedlnost, vytratí se ve chvíli, až za ním s definitivním cvaknutím zapadnou těžké dveře.

Než ho zavedli do cely a z druhé strany dveří se otočil klíč, bloudil očima po rozlehlém a pustém vězeňském křídle ve studeném světle lamp. Za svou dlouhou kariéru samozřejmě viděl nespočet vězeňských cel, ale dosud nikdy nebyla ta černá, úzká matrace *jeho* postelí. Měl se na ni pokusit ulehnout bez Mony po svém boku. Tady ho brzy ráno nevbudí dceruška tím, že na něj rozpustile skočí, ani se neprobudí s nadějí, že nadcházející den ho čekají jen samé dobré věci.

Carl si prohlížel šedou, těžce zkoušenou nástěnku nad postelí a přečetl si, co na ni napsal propiskou předchozí vězeň, přestože se písmo už skoro ztrácelo.

Samé skličující zprávy, žádné světlo na konci tunelu.

Poté co se většinu noci pokoušel přijít na to, co se teď bude dít a co by měl podniknout, upadl do lehkého spánku, když vtom někdo zabušil na dveře a hrubý mužský hlas zakřičel, že kurva moc dobře vědí, kdo je, a že ho dostanou. Pak hlas utichl, zjevně za vydatné pomoci několika zřízenců, kterým se podařilo agresivního vězně odklidit z cesty.

Jenže slova už neodvolatelně zazněla:

„Však my tě dostaneme, ty fízlovská svině.“

Carl se zvedl na loktech a zhluboka se nadechl. Takže šikana začala, realita se ukázala v plném světle. „Dostaneme“ znamenalo „zabijeme“. „Fízlovská svině“ znamenalo, že si to i zaslouží. Takže odteď pro něj být sám sebou bude smrtelně nebezpečné. Polkl knedlík v krku při pomýšlení na

všechny případy, kdy to s policisty ve vězení dopadlo špatně. Doufal, že dostane schopného obhájce, který ho dokáže stáhnout z frontové linie. Buď propuštěním po prvním slyšení u soudu, nebo tím, že ho nechá umístit do izolace, na kterou by měl mít jako policista nárok.

Navíc si stůj co stůj musí promluvit s Rose, Asadem a snad i s Gordonem, jestli toho chudáka moc nepoznamenaly děsivé události o vánočních svátcích, kdy ho sériová vražedkyně Sisle Parková několik dní věznila, než ho málem popravila. Ti tři se musejí vrhnout na jeho případ a odhalit, k čemu došlo v případě s hřebíkovačkou, když teď věci najednou nabraly tak rychlý spád. A nakonec bylo zásadní, aby Mona jakožto psychologka policejního ředitelství dostala právo vídat ho nad rámec běžných návštěv blízkých příbuzných.

Podstata souboru případů, na jejichž základě se ho chystají obvinít, je patnáct let stará. Hlavní svědek a současně primární obžalovaný, jímž byl jeho bývalý kolega Anker Høyer, zemřel přece na Amageru v roce 2007 a z jejich dalšího kolegy Hardyho Henningsena střela do zad během stejné akce udělala invalidu. Takže kdo by mohl svědčit kromě třetího přítomného přestřelky, jímž byl sám Carl? Mohl by Hardy? Byl by ochoten? Stojí vůbec na Carlově straně?

Carl se svezl na tenkou matraci, dolehla na něj tíha bezmoci. Byl to zpropadený případ a všechno tehdy ukazovalo na jeho dobrého kamaráda a kolegu Ankeru Høyera. Nebýt jeho, neležel by tady, tím si Carl byl jistý. Anker nebyl z těch policistů, kteří by se viděli na stejné pozici po zbytek života jako Carl a Hardy, to si dali dohromady už dřív. Byl ambiciózní a svoje vlastní potřeby stavěl na první místo. Proto ho vyhodila žena, proto vždycky vyhledával příležitosti, díky nimž by si polepšil a vystoupal na sociálním žebříčku.

Pro Ankeru to znamenalo totéž jako přijít k penězům, a sice k hodně penězům. Proč Carl neviděl, že by z toho mohl být problém? Ale že by byl Anker zkorumpovaný a podílel se na obchodu s drogami a na něčem ještě horším, tomu přece jen nikdy nevěřil. Ani že v té haluzně na Amageru čeká Ankeru smrt. A teď tu sedí jako podezřelý, že byl Ankerův komplic. Uprímně řečeno si z toho, co se tehdy stalo, pamatuje leda prd.

Nikdy si vroucněji nepřál mít po boku svého starého kamaráda Hardyho jako právě teď, aby se mohli společně pokusit pochopit a odhalit, co se stalo roku 2007 v takzvaném případě hřebíkovačky. Carl opět vzdychl, protože moc dobře věděl, že tohle je jen zbožné přání vzhledem k tomu, že chromý Hardy zrovna prochází několik měsíců trvající alternativní a jistě marnou rehabilitací ve Švýcarsku. Jak by se mohl objevit tady?

V následujících hodinách se pokoušel srovnat si v hlavě a dát dohromady útržky minulosti. Jak mohl být tak hloupý, že si je nedokázal propojit do jedné řady. Měl na půdě schovaný kufr s Ankerovým kontrabandem. Nechali se s Hardym vylákat na Amager a ignorovali zvláštní rozpory v Ankerově chování. Potom Carl propásl příležitost se ve věcech porýpat. Zevrubně projít osud mechaniků, které někdo zabil hřebíkovačkou v Sorø, podobně jako jejich strýce Georga Madsena, toho starce na Amageru. Dostatečně se nezajímal o to, co vlastně udělaly oběti, kterým někdo provrtal lebku hřebíkem, a proč skončily tak zavrženíhodným způsobem.

Když Carl vypočítával své přehmaty, soustředil se na skvrnu na stropě a neuhýbal očima. Zaprvé, a to především, Ankerova smrt a Hardyho rozsáhlá invalidita u něj vyvolaly dva po sobě následující kolapsy a divoce rozjetý posttraumatický stresový syndrom, který si samozřejmě odmítal připus-

tit, ale který ho téměř vyřadil z provozu. A k tomu ta jeho zatracená dobromyslnost, jež mu jinak nebyla vůbec podobná.

V neděli ráno odvezli Carla do centra a o půl deváté ho po mizerně strávené noci vsadili do cely městského soudu. Jen patnáct minut před slyšením ho vyvedli do vedlejší místnosti, kde čekal jemu neznámý obhájce.

Když ho Carl uviděl, vzdychl. Stačil krátký pohled na pomačkaný zelený lodenový kabát a neoholenou tvář, aby se přesvědčil, že odtud se mu žádné pomoci nedostane. Byl to zřejmě jeden z těch přidělených obhájců, kteří se vzdali slavné kariéry hvězdného advokáta, jež podle špatných televizních seriálů čeká po studiích na univerzitě na každého studenta práv. Ale co by chtěl? Nabídka volných a vysoce motivovaných advokátů asi nebyla v neděli, navíc mezi svátky zrovna pestrá.

„Informovali jste moji ženu, že mám jít dnes před soud jako první?“ zeptal se.

Advokát pokrčil rameny. „Já vlastně nevím, skoro se zdá, že se to rozhodlo právě teď.“ Uhladil si mastné vlasy. „Mé jméno je Adam Bang,“ řekl a potřásl Carlovi rukou. „Mám na víkend svoje nejmladší děti, tříletou a pětiletou dceru, takže jsem musel nejdřív přemluvit sestru, aby k nám přišla a pohlídala je. Omluvte proto můj zevnějšek.“ Pokusil se trochu si upravit křivě uvázanou kravatu. „Vlastně jsem se nestihl ani osprchovat.“

Dobře že to přiznal.

Carl si okamžitě všiml, že v sále, kde se koná slyšení, není přítomný nikdo z jeho blízkých ani přátel z oddělení Q. Zato tam byly zástupy novinářů z kodaňských deníků a lidé od policie, kteří se účastnili jeho zadržení. Mezi nimi podle

očekávání i ti z DUP, dánské Generální inspekce bezpečnostních sborů, kteří měli zajistit další vyšetřování vzhledem k závěru, že se Carl dopustil nezákonného jednání ve výkonu služby, stejně jako to platilo v případě Ankera Høyera. Carl se rozhlížel, jestli na černých židlích určených veřejnosti nesedí nějaké přátelské tváře, ale našel jen jednu jedinou, a to vrchní policejní komisařku Bente Hansenovou. Zachytila jeho pohled, krátce mu kývla na pozdrav a opatrně se usmála, jenže Carl neohrabaně sklopil zrak. Pomyslení, že tam je kvůli němu, bylo opravdu dojemné. Možná by měl říct Rose, že by oddělení Q mohlo Bente požádat o pomoc.

„Co se to tu sakra děje?“ pošeptal svému obhájci. „Co tady dělají ti novináři? Ať ty hyeny koukají vypadnout, vcukulet. Nevíte, jak se dozvěděli, že mě zadrželi?“

Carl se obrátil na Marcuse Jacobsena, který seděl za ním v první řadě pro veřejnost. „To je tvoje práce, Marcusi?“ zeptal se a kývl směrem k reportérům, kteří si už něco zuřivě zapisovali.

Vedoucí oddělení vražd zavrtěl hlavou. „Ne, za tím bude nejspíš šeptanda. Informace údajně unikla z věznice Vestre, což je samozřejmě politováníhodné.“ Nedokázal se ani přimět, aby mu pohlédl do očí nebo vyslovil jeho jméno. Bylo to stejně mrazivé, jako by místnost zasypala ledová tříšť. Carl nezažil, aby z někoho čišelo takové zklamání.

Ale nedovolil Marcusovi vyklouznout. „Aha! A proč jste mě pro všechno na světě nenechali přes noc na ředitelství? Mohli jsme si ten cirkus ušetřit.“

Šéf oddělení vražd se otočil k Leifu Lassenovi alias Narkopsovi, vedoucímu protidrogové centrály, který seděl vedle něj, a pošeptal mu něco do ucha.

„Cela na policejním ředitelství je jen pro cizince, proto,“ řekl Marcus stroze, když si s Carlem konečně pohlédli do očí.

To bylo podruhé během čtyřiačtyřiceti hodin, kdy by mu Carl nejradši jednu ubalil.

Vtom vešel žalobce a zaujal své místo. Ten ranní koupel určitě stihl, protože se kolem něho linula příjemná vůně, jako závan z přízemí obchodního domu Magasin du Nord.

Soudce, který vstoupil a posadil se za pult, zatímco všichni v místnosti vstali, ani obhájce a žalobce Carl vůbec neznal.

Poté vše proběhlo v krátkosti. Žalobce byl suchý jako troud a oddrmolil podání, jako by byl na dánském mistrovství v rapu. Než si vyslechli zprávu o samotném zadržení, Carl si na velké tabuli vpravo na stěně přečetl, co tam stálo o vazební věznicí. Pak jeho obhájce docela pomalu vstal a snažil se vzbudit takové zdání důstojnosti, jaké mu jen jeho pomačkaný kabát dovoloval, a vyžádal si vyloučení veřejnosti. Soudce z něj chvíli nespouštěl oči, potom se podíval na Carla a zavrtěl nad oběma hlavou, jako by po něm chtěli šampaňské a mísu kaviáru, ale přece jen zpřísnil zákaz uvádět jména, načež se novináři zvedli a opustili místnost. Mezi hladovými reportéry došlo podle očekávání i na hlasité protesty. Jak po nich můžou chtít, aby neuváděli jméno, když je ho plné celé město, a čemu se tím prospěje, když je vyhodí? Není snad v zájmu obžalovaného, aby někdo o případu objektivně a správně informoval?

Přesto jim to nebylo nic platné. S ohledem na bezpečnost vysoce postaveného policisty to jinak nešlo.

Carl uznale pokývl soudci, načež žalobce zvučným hlasem přednesl body obžaloby. Carl nevěřil svým uším. Obvinění proti němu zahrnovalo vraždu nebo napomáhání k vraždě, korupci, krádež a obchodování s drogami. Nerozuměl tomu, ačkoliv každé jednotlivé obvinění doprovázelo zdůvodnění. Ohlédl se na vedoucího oddělení vražd, který to celé vyslechl s chladným výrazem ve tváři.

Carl zavrtěl hlavou a naklonil se ke svému obhájci. „Je to od začátku do konce lež, všechno je hrubě překroucené,“ zašeptal, ale obhájce ho gestem vyzval, aby mlčel, a on se tak mohl soustředit na přesné znění.

„Můj klient prohlašuje, že je nevinný ve všech bodech obžaloby,“ řekl potom obhájce, aniž se s Carlem nejprve poradil. V tom spolu byli zajedno. Samozřejmě že byl nevinný. Carl opatrně poplácal obhájce po rameni, aby to šéf mordparty za ním jasně viděl, a pak ho soud poslal na čtyři týdny do vazby.

Zatmělo se mu před očima. Pouhá polovina jmenovaných bodů obžaloby by mohla vést přinejmenším k pěti letům ve vězení, a pokud se obvinění nepodaří vyvrátit, doba strávená ve vazbě se mu mnohonásobně prodlouží.

Znovu zašilhal na text na stěně, ze kterého vyplývalo, že se na jeho obvinění může vztahovat hned několik článků § 762 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

Carlovy vyhlídky opravdu nevypadaly dobře.

2) Neděle 27. prosince 2020 • Eddie Jansen

„Jo, hned po prvním stání u soudu skončil zase zpátky v base a právě sedí v návštěvní místnosti se svým advokátem. Jestli jsem to pochopil správně, policie už ho krátce vyslechla.“

„Zatraceně, to vážně není dobrý, Eddie. Dali ho na samotku?“ zeptal se ve sluchátku muž se zvláštníma očima.

„Ne.“ Eddie se usmál pod vousy. „Pokud vím od našeho člověka na místě, tak ho po výsledku a poradě s právníkem odvedou na celu 437, ale jsem si jistý, že ho brzy můžou poslat na izolaci, možná už odpoledne.“

„Kdo ti to řekl?“

„Dozorce, kterého máme několik let na výplatní listině. Ten chlap je hotový poklad a dneska je v práci.“

„Domníváme se, že odměna za vraždu policajta by měla být sto tisíc eur. Souhlasíš?“

„Ano!“

„Tak jaký je plán?“

„Dojde k tomu, až bude připravený vozík s obědem. Náš dozorce uzavřel dohodu s jedním vězněm, značně omezeným a prostým týpkem, který nemá co ztratit, ale na druhou stranu se takhle může postarat o rodinu.“

Eddie pohlédl na své kolegy z rotterdamské policejní stanice, kteří měli v neděli službu. Všichni se skláněli nad hlášeními a mořili se s nimi. Na stěnách ještě stále visely vánoční ozdoby, ale sváteční pohodě odzvonilo, jelikož kriminální živly zpravidla na neděle a svátky zvysoka kašlou. Policisté měli práce nad hlavu.

Eddie už téměř dvacet let pracoval s mezinárodními informátory z drogového prostředí, mluvil s nimi anglicky a nikdo se mu do toho nepletl. Každý policista měl své

informátory, takhle je nejlépe ochránil. Pro Eddieho byla jeho alternativní činnost hračka.

„Jak to tvůj člověk provede?“ zeptal se muž na druhém konci linky.

„Bodnutím přímo do srdce!“ samolibě vysvětlil Eddie. Za pár hodin se bude moct znovu obrátit na muže v pozadí a sdělit jim, že v tom zpropadeném případě zacelil i tuhle starou díru.

Ukončil hovor, odemkl psací stůl a vytáhl zásuvku se závěsnými deskami. Složku s případem měl založenou pod číslem 2003. Obsahovala poznámky sahající až k dnešnímu dni, které pokrývaly sedmnáct let. Spousta dat o tom, kdy byli lidé posláni na věčnost, kdy došlo k narušení dodávky drog a samozřejmě i kdy požádali Eddieho, aby reagoval.

Pro nezasvěceného by to byl zašifrovaný nesmysl, ale pro Eddieho ty záznamy představovaly jistotu, že kdyby se něco ošklivě pokazilo, mohl by před zákonem kdykoliv vystupovat v roli korunního svědka a zajistit si dohodu, která by mu sice nezachránila pověst ani práci, ale život přece jen ano.

Eddie zapadl do svého osobního bahna v roce 2003, když jejich domek v Bergenu aan Zee skončil v nucené dražbě a Femke byla k neutěšení. Zdědila ten poměrně sešlý, zadlužený, ale milovaný dům po rodičích. A teď o něj měli přijít.

Eddie v bance žebral, ať mu počkají se splátkami, aby nehrozilo, že dům budou muset prodat za hubičku ve srovnání s tím, jakou má podle nich hodnotu. Jenže marně. Na dražbě nebylo moc zájemců, ale muže, který ji vyhrál, Eddie náhodou potkal v předsálí banky a nebyl to člověk, jehož by rád viděl přebírat jejich oázu klidu. Muž mluvil nizozemsky, ale nebyl to typický Nizozemec, možná měl kořeny na Nizozemských Antilách.

Bezprostředně po dražbě zmizel z místnosti a nechal tam Eddieho stát zahanbeného a s pocitem marnosti.

Proto byl Eddie poněkud překvapený, když mu za pět minut na ulici někdo poklepal na rameno a on zjistil, že se na něj usmívá muž, který právě koupil jeho dům.

„Je to dobrý dům, Eddie,“ řekl trochu moc kamarádsky, sundal si sluneční brýle a odhalil různě barevné duhovky. Jedno oko měl hnědé, druhé modré. „Museli jste ten dům milovat, s takhle pěkným výhledem na duny se jich moc nenajde.“

Tak se dá někomu vetřít sůl do otevřené rány, aniž si dotyčný může dovolit zareagovat nenávislně.

Eddie přikývl a pokoušel se rozhodnout, do kterého oka se má muži dívat. Do toho studeného modrého, nebo do hřejivě hnědého?

„Jo, to je pravda. Je to pro nás velká ztráta o něj přijít.“

„Kdo říká, že o něj musíte přijít, Eddie?“ Opálený muž přistoupil blíž. „Vždycky se snad dá najít nějaké řešení.“

Eddie byl zmatený. Co tím chce říct?

„To si nedovedu představit. Neměli jsme na splácení hypotéky, tak to prostě je. Oba se ženou pracujeme ve veřejném sektoru, a tak si ty prachy nevyčarujeme.“

„I to se dá vyřešit, řekl bych. Co si zajít tamhle naproti do kavárny a trochu si o tom promluvit?“

Pro začátek neměl muž na oplátku žádná zvláštní přání, chtěl jen informace. A jelikož Eddie měl díky své práci u policie mnoho možností a pravomocí, nestálo ho to víc než tu a tam nezákonné nahlížení do spisu. Teprve když mu nabídl, že zapomenou na kupní cenu domku a zároveň splatí celou hypotéku, bylo to pro něj příliš lákavé a přituhlo. Na návštěvě u notáře na Eddieho za pár set guldenů převedli švýcarskou společnost a najednou vlastnil s Femke nejen

samotný domek, ale i několik set tisíc švýcarských franků, které ležely v bance společnosti k volnému užití.

Eddie se rozhodl, že svou ženu do toho, co se od něj požaduje na oplátku, zasvěcovat nebude, a řekl jí, že vyhrál v loterii, takže skákala radostí.

Od té doby se požadavky stupňovaly a byly čím dál nebezpečnější.

Dnes si dovedl představit, co jsou muži stojící v pozadí zač, i když je neznal jménem. Pravděpodobně houf dobře postavených obchodníků s různým zázemím v Surinamu a Curaçau, kterým už jen tak bez dalšího nemůže přestat poskytovat zvláštní služby, na to zapadl do bahna pochybného jednání příliš hluboko. Jejich organizace byla dávno v hledáčku Eddieho kolegů, ale co s ní vlastně souvisí, to nizozemská policie nevěděla, jen tušila, že k jejím aktivitám patří obchodování s drogami a možná i vraždy.

Eddie se do toho opřel a pokusil se přes prostředníka zajistit, aby se na kriminální činnosti těchto bezskrupulózních lidí nemusel přímo podílet. Jenže disponibilní částka ve Švýcarsku se zničehonic ztrojnásobila a v poštovní schránce našel architektonické plány na ambiciózní rozšíření domku. Teprve tehdy si uvědomil, že je navždy v pasti a musí hrát podle jejich pravidel. Což znamená, že se z něj během několika let stal nejdůležitější zdroj informací pro členy organizace. Poskytoval data všeho druhu a také organizaci zpravoval o probíhajícím policejním vyšetřování, takže mohla kdykoliv přesunout nebo vyměnit své kurýry narkotik.

Nakonec to tedy byl Eddie, kdo ve svém služebním voze zajišťoval předávky peněz. A později, když dodávky a obnosy v hotovosti výrazně narostly, si za tím účelem opatřil luxusní SUV pro osm osob, které mimo jiné značně vyhovovalo i jeho rozrůstající se rodině.

Když se doslechl o první vraždě, prudce se ohradil, načež mu organizace ještě o něco utáhla smyčku.

„Jestli teď přestaneš, tak všechnu odpovědnost svalíme na tebe, Eddie. Věř mi, že jsme do systému začlenili informace, které se dají použít jako rozhodující důkaz proti tobě, byl by s tebou konec.“

Tak Eddie přes všechny protesty věděl o řadě vražd spáchaných nastřelovací pistolí na hřebíky, které si ta banda objednala.